

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 396/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 9 C 78/2012-82 zo 17. apríla 2014, uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 9 C 78/2012-88 z 2. júla 2014, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 698/2014-98, 6 Co 699/2014 z 9. februára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 393/2015 z 30. novembra 2015, ako aj postupmi, ktoré im predchádzali, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 78/2012-82 zo 17. apríla 2014, uznesením okresného súdu č. k. 9 C 78/2012-88 z 2. júla 2014, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 698/2014-98, 6 Co 699/2014 z 9. februára 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 393/2015 z 30. novembra 2015, ako aj postupmi, ktoré im predchádzali.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 78/2012 sa sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) domáhal proti Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, náhrady škody za nesprávny úradný postup policajtov, ktorí si mali vymyslieť, že im vulgárne nadával. Následne v tejto súvislosti policajti podali 7. júla 2010 a 22. júla 2010 návrhy na prejednanie priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu. Vyvolali tým proti sťažovateľovi priestupkové konanie, ktoré bolo vedené Obvodným úradom Bratislava, odborom všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „obvodný úrad“) pod sp. zn. ObU-BA-OVVS3-2011/04484,084485,04384. Obvodný úrad vo veci rozhodol rozhodnutím sp. zn. ObU-BA-OVVS3-2011/04484,084485,04384 z 15. apríla 2011 tak, že priestupkové konanie proti sťažovateľovi zastavil v časti priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) z dôvodu, že skutky, o ktorých sa konalo, neboli priestupkami a v časti priestupkov proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch z dôvodu, že spáchanie skutkov, o ktorých sa konalo, nebolo sťažovateľovi preukázané.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 78/2012-82 zo 17. apríla 2014 žalobu zamietol s odôvodnením, že v danom prípade nebola naplnená podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody, a to podmienka nesprávneho úradného postupu.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 2. júna 2014 odvolanie, ktoré „odôvodnil tým, že k obvineniu jeho osoby došlo zo strany policajtov počas a v rámci výkonu ich služobnej činnosti a teda sa jedná o ich nesprávny úradný postup“. Okresný súd mu následne uznesením č. k. 9 C 78/2012-88 z 2. júla 2014 uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20 € podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal odvolanie.

4. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6 Co 698/2014-98 a 6 Co 699/2014 z 9. februára 2015 rozhodol od odvolaniach sťažovateľa tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil, „čo odôvodnil tým, že policajti nerozhodovali a úradne nepostupovali o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sťažovateľa a teda nešlo o úradný postup“. Krajský súd potvrdil aj uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 78/2012-88 z 2. júla 2014, pričom podľa názoru sťažovateľa „sa náležite nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorý poukazoval na ust. § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb“.

5. Sťažovateľ podal 16. marca 2015 proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd ako neprípustné odmietol uznesením sp. zn. 2 Cdo 393/2015 z 30. novembra 2015.

6. Sťažovateľ namieta právne posúdenie jeho veci všeobecnými súdmi, pričom uvádza:

„Osočujúce a nepravdivé vyjadrenia boli súčasťou priestupkových spisov a návrhov doručených Obvodnému úradu v Bratislave. To boli výsledky nepodloženého obvinenia a objasňovania údajných priestupkov proti verejnému poriadku a proti občianskemu spolunažívaniu, ktoré podľa § 58 ods. 4 zák. 372/1990 objasňujú orgány PZ. Zásah policajtov a následné nepravdivé obvinenia boli vykonané v rámci výkonu služby

v nadväznosti na služobný zásah a preto je potrebné ich považovať za nesprávny úradný postup v zmysle zák. 514/2003 Z. z.. Sťažovateľ je toho názoru, že príslušníci PZ sa snažili zdanlivo plniť povinnosť stanovenú v § 56 ods. 1 druhá veta zákona o priestupkoch v zmysle ktorej, Štátne orgány a obce oznamujú príslušným správny orgánom priestupky, o ktorých sa dozvedia pri výkone svojej právomoci, ak nie sú samy príslušné na ich prejednanie. V danom smere poukazujeme, že nie je zrejmé na základe čoho súd dospel k záveru, že policajti nekonali o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach sťažovateľa, nakoľko súd túto skutočnosť len konštatuje, pričom ak by súd vychádzal z potreby mať ten ktorý postup označený ako ‚postup o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach‘, musel by dôjsť k záveru, že ani žiadne rozhodnutie resp. postup podľa Trestného poriadku nie je výkonom verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom v tomto prípade podľa sťažovateľa nie je len nepravdivé uvedenie obvinenia, ale aj samotné porušenie povinnosti policajtov uvedenej v § 8 ods. 1 zák. 171/1993 Z. z. podľa ktorého pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. V tej súvislosti je potrebné ešte poukázať na to, že nepravdivé obvinenia v zmysle ktorých mal sťažovateľ policajtom vulgárne nadávať sú v priekrom rozpore s ustanovením § 8 ods. 1 zák. 171/1993 z čoho zreteľne vyplýva, že zásahy proti sťažovateľovi boli nezákonným výkonom verejnej moci v zmysle zák. 514/2003 Z.z.“

7. Sťažovateľ namieta tiež rozhodnutie všeobecných súdov o jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, pričom argumentuje názorom, že „z ustanovenia § 6 ods. 2 a 3 zák. 71/1992 Zb. je zrejmý zámer zákonodarcu zabezpečiť rovnakú poplatkovú povinnosť tak v konaní na prvom stupni ako aj v odvolacom konaní. Nakoľko konanie na prvom stupni bolo vecne od platenia súdnych poplatkov oslobodené, je potrebné uvedený princíp aplikovať aj na odvolacie konanie. Ak by súd zastával iný názor, v neposlednom rade poukazujeme na právny názor Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého v pochybnostiach pri aplikácii zákona o súdnych poplatkoch musí byť uprednostnený ten výklad, ktorý je v prospech poplatníka (NS SR sp. zn. 4 Cdo/268/2005).“

8. S ohľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho označených práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupmi, ktoré ich vydaniu predchádzali. Zároveň navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu, priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému postupu, rozsudku a uzneseniu okresného súdu

11. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané rozhodnutie a postup okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv a práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

12. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta a k porušeniu ktorých malo dôjsť v dôsledku namietaného postupu a rozhodnutí okresného súdu, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

13. V danom prípade mal sťažovateľ možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 78/2012-82 zo 17. apríla 2014, ako aj uznesenia okresného súdu č. k. 9 C 78/2012-88 z 2. júla 2014, a to využitím riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré tak, ako to vyplýva aj zo sťažnosti, napokon využil. Na základe ním podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia odvolacieho súdu musel v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

14. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti okresnému súdu)

už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému postupu a rozsudku krajského súdu

15. V súvislosti s podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti rozhodnutiu odvolacieho súdu po jeho preskúmaní dovolacím súdom, v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd tiež judikoval (napr. I. ÚS 239/09, II. ÚS 492/2010, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (krajského súdu). Inými slovami, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní, pričom lehota na podanie sťažnosti proti dovolaním napadnutému druhostupňovému rozhodnutiu (t. j. proti rozhodnutiu krajského súdu) sa považuje za zachovanú (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09), preto ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu za zachovanú nie len proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 393/2015 z 30. novembra 2015, ale aj proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 698/2014-98, 6 Co 699/2014 z 9. februára 2015 (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

16. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného

súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

17. Námietky sťažovateľa je možné z hľadiska ich obsahu vnímať v dvoch rovinách. V prvom rade sťažovateľ namieta tú časť rozhodnutia krajského súdu, ktorou sa krajský súd vysporiadal s jeho odvolaním proti rozsudku okresného súdu. V tejto súvislosti namieta, že krajský súd nesprávne právne vyhodnotil skutočnosť, že osoby, ktoré proti sťažovateľovi podali návrh na začatie priestupkového konania boli policajti, návrh podali v súvislosti so skutkom, ktorý sa mal stať pri vykonávaní služobnej činnosti v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“), a teda ich nepravdivé tvrdenia voči jeho osobe mali byť posudzované ako súčasť výkonu verejnej moci, čo by zakladalo zodpovednosť štátu za škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V druhej rovine námietky smerujú voči tej časti rozhodnutia krajského súdu, ktorým sa vysporiadal s odvolaním sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Sťažovateľ prezentuje názor, podľa ktorého, pokiaľ bolo od poplatku oslobodené konanie na súde prvého stupňa, nie je možné, ani pri zohľadnení zmien právnej úpravy súdnych poplatkov, požadovať úhradu súdneho poplatku za odvolanie.

18. Krajský súd svoj rozsudok v časti týkajúcej sa rozsudku okresného súdu odôvodnil takto:

«Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Na účely tohto

zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§2 citovaného zákona). Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2010).

Zákon č. 514/2003 Z. z. upravuje zodpovednosť štátu ako aj právo na náhradu škody, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri jej výkone. Výkonom verejnej moci možno rozumieť rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. V prejednávanej veci však o takýto prípad nejde. Predovšetkým z vyjadrenia dotknutých policajtov v priestupkovom konaní (vrátane odvolacieho konania), ich prípadné nezmysly a výmysly na adresu žalobcu nemožno považovať za úradný postup orgánu verejnej moci. Nešlo o úradný postup týchto osôb (policajtov), keďže nerozhodovali a úradne nepostupovali o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach žalobcu. Samotná skutočnosť, že oznamovateľmi priestupkov, ktorých sa mal údajne žalobca dopustiť, boli osoby v pozícii policajtov, ako aj samotné vyjadrenia a výpovede týchto osôb v priestupkovom konaní, nepredstavujú z ich strany úradný postup ohľadne rozhodovania o právach žalobcu. Z tohto pohľadu „nepravdivé“ a prípadne „osočujúce“ vyjadrenia policajtov v priestupkovom konaní na adresu žalobcu, nemožno považovať za ich úradný postup. Nesprávneho úradného postupu by sa mohli dopustiť len, ak by oni priamo rozhodovali alebo konali o právach, oprávnených záujmoch alebo povinnostiach žalobcu pri výkone ich právomoci. Priestupkové konanie však bolo vedené Obvodným úradom Bratislava. Z uvedeného potom vyplýva, že konanie (správanie) menovaných policajtov, ktoré žalobca označil za nesprávny úradný postup, nesprávnym úradným postupom nebolo a preto nie je daná zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Odvolací súd v tomto smere zdôrazňuje, že žalobca v podanej žalobe následky vyvolané v jeho osobnostnej sfére odvodzuje práve z nepodložených obvinení, výmyslov a nezmyslov, ktorých sa mali dopustiť menovaní policajti svojimi vyjadreniami v priestupkovom konaní a ktorým sa musel žalobca neustále brániť. Žalobca teda neoznačil za nesprávny úradný

postup samotné vedenie priestupkového konania, ale správanie sa menovaných policajtov v priestupkovom konaní. Odvolací súd je teda v zhode so súdom prvého stupňa, že za správanie sa (ich klamlivé vyjadrovanie) policajtov v priestupkovom konaní nie je daná zodpovednosť štátu podľa zákona č.514/2003 Z.z..

Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že týmto rozhodnutím nie je dotknuté právo žalobcu na náhradu za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby v zmysle § 11 a naši. Obč. zák.. Nevyhnutným predpokladom vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby v zmysle § 11 a nasl. Obč. zák. je práve existencia takého zásahu do osobnostných práv, ktorý možno kvalifikovať ako neoprávnený (protiprávny). Neoprávneným je taký zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde, ak existujú okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. Jednou z takých okolností je aj výkon zo zákona vyplývajúceho práva alebo plnenie zákonom uloženej povinnosti. Správny orgán (Obvodný úrad Bratislava) má totiž zo zákona povinnosť konať vo veci, teda realizovať priestupkové konanie. Preto samotným priestupkovým konaním nemožno vykonať zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, a to i v prípade, ak v ňom boli porušené procesné právne predpisy.

Účastník priestupkového konania totiž má právo vady konania namietať v opravnom prostriedku. To isté sa týka aj obsahu rozhodnutia vydaného správnym (priestupkovým) orgánom. Podľa konštantnej judikatúry len celkom výnimočne môže dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby v dôsledku správania sa určitej osoby zúčastnenej na občianskom súdnom konaní, príp. priestupkovom konaní (napr. účastníka konania, svedka, znalca), a to v prípade, ak sa táto osoba pri realizácii procesného oprávnenia (pri plnení procesnej povinnosti) dopustila excesu, teda vybočenia (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.07.2008 sp. zn. 3 Cdo 74/2008). Žalobca sa však podanou žalobou takéhoto nároku nedomáhal.»

19. V citovanej časti odôvodnenia rozhodnutia krajský súd zaujal stanovisko k zásadným odvolacím námietkam sťažovateľa, ako aj k ťažiskovej argumentácii okresného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu

svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad uskutočnený krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Podľa názoru ústavného súdu v namietanom uznesení krajský súd dostatočne určito a jednoznačne interpretoval dotknutú právnu úpravu a vo vzťahu k nej posúdil relevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa. Z dotknutých ustanovení zákona o priestupkoch, najmä z ustanovení § 68 ods. 1 a § 72 písm. d), jednoznačne vyplýva, že v priestupkovom konaní vedenom proti sťažovateľovi mali navrhovatelia, hoci boli príslušníkmi Policajného zboru, postavenie účastníkov konania, a nie subjektov pôsobiacich proti sťažovateľovi v postavení vykonávateľa verejnej moci. To, že ich práva a povinnosti boli v danom priestupkovom konaní determinované ich postavením účastníka konania, sa napokon prejavilo aj v tom, že im bola uložená povinnosť podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch uhradiť trovy priestupkového konania. Za daných okolností sa preto argumenty a závery krajského súdu javia byť založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ pre jeho výrok, opiera sa o náležité vysvetlenie právnej úvahy a zároveň poskytuje postačujúcu odpoveď sťažovateľovi na jeho zásadné odvolacie argumenty.

21. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa jeho odvolania proti uzneseniu okresného súdu, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť, krajský súd vo svojom rozsudku uviedol:

„Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov. Napriek tomu je žalobca povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Totiž podľa § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb., ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. To znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 02.06.2014. Odvolacie konanie sa teda začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb., v znení zák. č. 286/2012 Z. z. Preto je žalobca povinný zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle podľa Sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 20,- eur. Poukaz žalobcu na ust. § 4 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. nie je dôvodný. Zákomom č. 286/2012 Z.z. totiž bolo zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1, písm. k/ podľa ktorého bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. To znamená, že toto konanie nie je od 01.10.2012 oslobodené od súdnych poplatkov.“

22. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, s ktorými sa nestotožnil, a preto uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch (položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov).

23. Ústavný súd takto dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a základným právom podľa čl. 46 ods. 1, ods. 3 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Sťažovateľ v sťažnosti vzniesol aj námietku porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj námietku porušenia čl. 13 dohovoru a čl. 7 ods. 1 listiny. Tieto však vzhľadom na ich obsah osobitne neodôvodnil (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), a keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do týchto práv, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

K namietanému uzneseniu a postupu najvyššieho súdu

25. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádaný postup a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 393/2015 z 30. novembra 2015, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa sa argumentačne týka iba vecných záverov okresného súdu a krajského súdu, avšak sťažovateľ žiadnym spôsobom nespochybňuje ani nenapáda konštatovania najvyššieho súdu o neprípustnosti ním podaného dovolania, preto ústavný súd pre nedostatok odôvodnenia jeho sťažnosti v tejto časti sťažnosť odmietol v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017